

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: A. U., nar. X., st. přísl. Ruská federace, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2013, č.j. MV-38105-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 5. 2013, č.j. MV-38105-3/SO-2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2013, č.j. OAM-9716-38/TP-2010, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.456,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2013, č.j. OAM-9716-38/TP-2010, kterým byla podle ust. § 87k odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu, podaná podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území.

Žalobce v žalobě namítl, že ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce nesplnil podmínku 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území, na základě dvou provedených důkazů, a to dopisu vedoucího Migrační divize Úřadu pro záležitosti občanství a migrace Lotyšské republiky ze dne 30. 5. 2012 a výpovědi manželky žalobce ze dne 16. 7. 2012.

Předmětným dopisem mělo být dle ministerstva prokázáno, že žalobci byla v minulosti vydávána povolení k dlouhodobému pobytu za účelem denního studia (poslední do 19. 8. 2009), a tudíž se celou dobu zdržoval na území Lotyšské republiky. Uvedený dopis je však pro rozhodování ve věci zcela bez významu, jelikož osvědčuje skutečnosti mimo dobu, na níž se má zkoumání správního orgánu soustředit.

Co se týče protokolu o svědecké výpovědi manželky žalobce, z této nevyplývá, že se žalobce na území České republiky zdržuje pouze 14 dní v měsíci, neboť manželka vypověděla, že žalobce *„jednou měsíčně ČR opouští, a to na 14 dní, 14 dní je pak zde se mnou“*. Z této výpovědi nelze dovodit, že se žalobce zdržuje mimo Českou republiku 197 dnů v roce. Stejně tak by totiž bylo možné dovodit, že se žalobce 197 dnů v roce v České republice zdržuje. Z doslovného výkladu výpovědi manželky žalobce je však nutno dovodit, že žalobce se mimo i v ČR zdržuje právě tak 168 dnů. Součet těchto dnů však nečiní celkový počet dní v roce (365). Žalobce je toho názoru, že správní orgány měly tento rozpor odstranit doplněním dokazování nebo danou nesrovnalost vyložit ve prospěch žalobce. Postup správních orgánů, které nechaly tento rozpor bez povšimnutí, zatěžuje jejich rozhodnutí nepřezkoumatelností a způsobuje jejich nezákonnost. Nejednoznačnost ve výpovědi nelze klást k tíži žalobce a to ještě za situace, kdy data uvedená ve výpovědi jsou pouze orientační. Tímto postupem správní orgány porušily ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Zamítnutím provedení důkazu výpovědí žalobce jako účastníka řízení pak správní orgány porušily ust. § 52 správního řádu, dle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Žalobce současně namítl porušení ust. § 6 správního řádu, neboť byly prvoinstančním správním orgánem opakovaně překračovány lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce v rámci svého odvolání vyslovil domněnku, že tímto postupem správního orgánu mohlo dojít k porušení norem trestního práva. Dle žalobce se žalovaný s touto námitkou v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal, nepostačuje pouhé konstatování o nezpůsobení nezákonnosti prvoinstančního rozhodnutí. Toto nedostatečné vypořádání se s předmětnou odvolací námitkou působí závažnou vadu napadeného rozhodnutí, způsobilé přivodit samo o sobě jeho nezákonnost, neboť se jedná o porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně vznesla námitku opožděnosti žaloby, jelikož napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 10. 6. 2013, a proto je žaloba podaná dne 11. 7. 2013, již opožděná.

Dále žalovaná odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí, ve kterém jsou srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které nebylo vyhověno žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území.

Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že nevydání rozhodnutí ve lhůtě 45 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2012, č.j.: 3A 241/2011-49- 52, který byl vydán v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu I. stupně, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto námitku v této věci neshledala za oprávněnou. Posuzování, zda mohlo dojít ke spáchání trestného činu, žalované nepřísluší.

V době nového rozhodování o předmětné žádosti nebylo s ohledem na dobu uplynulou od podání žádosti podstatné, jak často se žalobce zdržoval na území Lotyšské republiky v letech 2001 až 2009. Podstatné pro posouzení splnění podmínek podané žádosti však bylo, zda v době nového rozhodování o žádosti žalobce splnil podmínku dvouletého nepřetržitého pobytu na území. Žalobce splnění této podmínky neprokázal, přestože byl k doložení dokladu o jejím splnění vyzván písemností správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2012, č.j.: OAM-9716- 22/TP-2010. Touto písemností byl žalobce současně poučen o tom, že pokud takový doklad nedoloží, bude jeho žádost zamítnuta. V řízení, zahájeném na žádost žalobce, kterou se domáhá vydání povolení k trvalému pobytu, bylo doložení dokladu o splnění podmínky nepřetržitého přechodného pobytu na území povinností na straně žalobce. Žalobce měl tedy v řízení prokázat nejen to, že se na území zdržuje alespoň dva roky na základě přechodného pobytu, ale také to, že jeho dosažený pobyt je nepřetržitý. Nepřetržitost pobytu odvolatele je nutno prokázat hodnověrným způsobem, přičemž ve výzvě správního orgánu bylo uvedeno, jakým způsobem tak může žalobce učinit. Výslech žalobce, dle názoru žalované, nelze považovat za relevantní důkaz prokazující splnění podmínky nepřetržitosti pobytu na území. Žalobce v reakci na výzvu správního orgánu I. stupně ve své písemnosti ze dne 5. 6. 2012 uvedl, že považuje za zcela nadbytečné, aby prokazoval jednotlivá krátkodobá opouštění území, která, dle jeho názoru, ve svém souhrnu nepřesáhla 6 měsíců.

Správní orgány však nedisponují žádnými záznamy o tom, kdy a jak dlouho se cizinci s povoleným pobytem zdržují mimo Českou republiku, přičemž splnění podmínky nepřetržitosti pobytu na území bylo výpovědí manželky žalobce zpochybněno. Žalobce v odvolání uvedl, že není jisté, že se na území zdržuje pouze 14 dnů, a že sdělení jeho manželky bylo pouze orientační. Současně však nepředložil žádný relevantní důkaz o tom, že podmínku nepřetržitého pobytu na území skutečně splňuje. Žalovaná je tedy názoru, že žalobce v řízení o své žádosti neposkytl žádný hodnověrný důkaz (doklad) o tom, že se na území skutečně zdržuje nepřetržitě dva roky.

Žalobce v replice zopakoval, že jeho žalobní námitka nesměřovala primárně k otázce možnosti spáchání trestného činu, ale způsobu jakým žalovaná své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila.

Žalobce navrhl dostatečné důkazy, prokazující splnění podmínky ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu. Správní orgán však vyvodil z provedených důkazů nesprávné závěry a navíc je vyložil v neprospěch žalobce. Pokud měl správní orgán pochybnosti o dostatečně prokázaném stavu věci, mohl provést doplnění dokazování. Účastník řízení je samozřejmě povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení, ale nemůže být takto správním orgánem zatěžován nad únosnou míru. Pokud účastník řízení navrhne důkazy, tyto jsou provedeny a správním orgánem není vyvrácena jejich pravdivost, přičemž účastník řízení nemá k dispozici žádné další důkazy, nemůže správní orgán požadovat další doplnění. Tento postup je v rozporu se zásadou legality.

Konečně žalobce v replice reagoval na návrh žalované na odmítnutí žaloby pro její opožděnost, když tento návrh označil za nedůvodný, jelikož byla zachována lhůta pro podání žaloby dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2013, č.j. OAM-9716-38/TP-2010, byla podle ust. § 87k odst. 1 písm. h) zákona o pobytu

cizinců zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu, podaná podle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplnil podmínku 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území. Ministerstvo dospělo k tomuto závěru na základě dopisu od Migrační divize Úřadu pro záležitosti občanství ze dne 30. 5. 2012, dále na základě protokolu o svědecké výpovědi manželky žalobce ze dne 16. 7. 2012 a dále na základě svědecké výpovědi RNDr. D. R. ze dne 16. 7. 2012. Dle ministerstva doba nepřítomnosti žalobce na území ročně přesahuje 6 měsíců (197 dnů), čímž byla narušena nepřetržitost dosaženého přechodného pobytu na území. Ministerstvo zamítlo provedení důkazu výsledkem žalobce jako účastníka řízení s odůvodněním, že jeho výslech by byl v přímém rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení; v daném případě zcela nadbytečným.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila s námitkou žalobce, že v době nového rozhodování o jeho žádosti ze dne 30. 1. 2013, již nebylo podstatné, jak často se zdržoval na území Lotyšské republiky v letech 2001 až 2009, ale zda v době nového projednání žádosti splnil či nesplnil podmínky dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Posuzování pobytu žalobce na území Lotyšské republiky bylo s ohledem na dobu uplynulou od podání žádosti již nadbytečné, nikoliv však nezákonné. Žalovaná dále zjistila, že ministerstvo svůj závěr o nesplnění podmínek dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců opřelo o výpověď manželky žalobce ze dne 16. 12. 2012. Ministerstvo postupovalo správně, neboť splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu hodnotilo s ohledem na stav zjištěný v době nového projednání žádosti.

Ministerstvo vnitřně závěr o nesplnění podmínky dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu na území učinilo na základě zjištění, že se žalobce zdržuje na území pouze 14 dnů v měsíci. Ministerstvo částku 14 dnů vynásobilo 12 měsíci, což činí 168 dnů. Od počtu dnů v roce 365 pak tuto částku 168 odečetlo, což je právě 197 dnů. Žalovaná se neztotožnila s vyjádřením ministerstva v jeho rozhodnutí, že disponuje „nespornými důkazy“ o tom, že odvolatel nesplňuje podmínku 2 let nepřetržitého pobytu na území. Žalovaná je toho názoru, že skutečnosti zjištěné k pobytu žalobce na území vážně zpochybňují splnění podmínky nepřetržitosti dosaženého pobytu, přičemž odstranění těchto pochybností bylo s ohledem na ust. § 87i odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na žalobci. Jelikož žalobce nedoložil požadované doklady k prokázání nepřetržitosti jeho pobytu a ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí sdělil, že považuje za nadbytečné, aby prokazoval jednotlivá krátkodobá opouštění území, která dle jeho názoru byla pouze v řádu dnů, považuje žalovaná postup ministerstva za oprávněný, v souladu se zákonem a vyplývající ze zjištěných skutečností i spisového materiálu. K době své nepřítomnosti žalobce v odvolání uvedl, že není jisté, že se na území zdržuje pouze 14 dnů v měsíci, a že sdělení jeho manželky bylo jen orientační. Neuvedl však žádné upřesňující informace k jeho zjištěným pravidelným pobytům mimo území a ani žádné skutečnosti, které by sdělení poskytnuté jeho manželkou vyvracely, byly v jeho prospěch. Dle žalované v případě pochybností o splnění nepřetržitosti pobytu žalobce nelze povolení k trvalému pobytu vydat. Podle žalované tyto pochybnosti v daném případě přetrvávají. Žalovaná nepovažovala neprovedení výsledku žalobce za pochybení, neboť je zřejmé, že ke zjištění stavu věci je vyžadován doklad prokazující splnění této podmínky. Výslech odvolatele tak nemůže být důkazem, který by bez dalšího (např. listinné důkazy) mohl osvědčovat nepřetržitost pobytu žalobce na území. Žalovaná tak dospěla k závěru, že žalobce žádnými doklady, ačkoliv byl k jejich předložení vyzván, nedoložil splnění podmínky nepřetržitého přechodného pobytu na území dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 87 h odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitému přechodnému pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.*

Podle odstavce 3 téhož ustanovení se *na nepřetržitost přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území § 87g odst. 7 vztahuje obdobně.*

Podle ust. § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, *podmínka nepřetržitého přechodného pobytu je zachována, pokud nepřítomnost občana Evropské unie na území nepřesáhne celkem 6 měsíců ročně, nebo přesáhne-li tuto dobu a) z důvodu plnění vojenské povinnosti, nebo b) pokud jedna nepřítomnost nebude delší než 12 po sobě jdoucích měsíců, a to ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení, anebo z důvodu pracovního vyslání do zahraničí.*

Podle ust. § 87k odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo *žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.*

Nejprve se soud zabýval námitkou opožděnosti žaloby. Ze správního spisu má soud za prokázané, že napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno do datové schránky dne 10. 6. 2013. Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 10. 7. 2013, jak vyplývá z podacího razítka na obálce od předmětné zásilky, založené v soudním spisu. Žaloba tedy byla podána ve lhůtě stanovené v ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto se soud následně zabýval meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů.

Podstatou sporu je zodpovězení otázky, zda byla v případě žalobce splněna podmínka 2 letého nepřetržitého přechodného pobytu na území podle výše citovaného ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí dospělo k závěru o neprokázání podmínky 2 letého nepřetržitého přechodného pobytu žalobce na území na základě dvou stěžejních důkazů, a to sice dopisu vedoucího Migrační divize Úřadu pro záležitosti občanství a migrace Lotyšské republiky ze dne 30. 5. 2012 a výpovědi manželky žalobce ze dne 16. 7. 2012. První z těchto důkazů byl následně žalovanou v napadeném rozhodnutí shledán nadbytečným. Soud je tohoto názoru, že tento důkaz, vztahující se k období let 2001 až 2009, tj. k době, pro nové posouzení žádosti v roce 2013 (po zrušení zamítavého rozhodnutí Ministerstva vnitra) zcela irelevantní, nelze shledat nadbytečným, nýbrž ničeho nevypovídajícím o splnění podmínky 2 letého nepřetržitého přechodného pobytu žalobce na území, nezpůsobilým splnění této podmínky jakkoliv zpochybnit.

Co se týče výpovědi manželky žalobce, shledal soud, že Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí při zhodnocení tohoto důkazu dospělo k neopodstatněným a ničím nepodloženým

závěrům. Z protokolu o svědecké výpovědi manželky žalobce ze dne 16. 7. 2012 vyplývá, že na otázku, jak často její muž jezdí na území České republiky, odpověděla: „*Jednou měsíčně ČR opouští, a to na 14 dní. 14 dní je pak zde se mnou, po tu dobu jsme spolu v Praze na adrese N. H. Odjíždí za prací do zahraničí. Nevím, kam přesně odjíždí, já se s ním o tom nebavím, ale vím, že odjíždí za prací*“. Ministerstvo vnitra z této výpovědi dovodilo, že se žalobce zdržuje na území pouze 14 dnů v měsíci; toto číslo pak vynásobilo 12 měsíci, což činí 168 dnů a od počtu dnů v roce 365 tuto částku odečetlo, přičemž dospělo k počtu 197 dnů, tj. dnů v roce, kdy žalobce na území ČR nepobývá. Počet 197 pak přesahuje podmínku možné nepřítomnosti v délce 6 měsíců, za které ještě nedochází k přerušení nepřetržitosti pobytu na území.

Manželka žalobce však ve své výpovědi neuvedla pouze a jen, že se žalobce 14 dnů v měsíci zdržuje na území, ale rovněž uvedla, že po stejně dlouhou dobu se na území nezdržuje. Ministerstvo nijak nezdůvodnilo, proč použilo výklad a výpočet pro žalobce nepříznivý, když stejně tak bylo možno dobu 14 dnů v měsíci, tj. 197 dnů v roce, považovat za dobu, kdy žalobce na území pobývá, a za takového stavu by pak přirozeně lhůta 6 měsíců možné nepřítomnosti na území překročena nebyla. Nadto soud shodně s argumentací žalobce dodává, že při součtu dnů v měsíci, kdy žalobce na území ČR pobývá s těmi, kdy území opouští, činí dohromady 28 dnů, což nepředstavuje standardní počet dnů v měsíci. Soud je toho názoru, že ministerstvo vycházelo nesprávně z doslovné výpovědi manželky žalobce, ačkoliv bylo logickým úsudkem seznatelné, že manželka žalobce ve své výpovědi neuvedla exaktní období, z něhož by správní orgány při výpočtu doby, kdy se žalobce na území ČR nevyskytuje, mohly vycházet; dle soudu se jednalo o určení povšechné, orientační, učiněné odhadem.

Soud tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl k dílčímu závěru, že předmětné dva důkazy, na kterých Ministerstvo vnitra vystavělo závěr pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu z důvodu nesplnění podmínky 2 letého nepřetržitého přechodného pobytu žalobce na území, byly v prvostupňovém rozhodnutí nesprávně vyhodnoceny, a tudíž byl nesprávně zjištěn i skutkový stav.

V napadeném rozhodnutí pak žalovaná změnila hodnocení důkazu výpovědi manželky žalobce, když se neztotožnila se závěrem ministerstva, že se jedná o nesporný důkaz o tom, že žalobce nesplňuje podmínku 2 let nepřetržitého pobytu na území, avšak dospěla k závěru, že skutečnosti zjištěné k pobytu žalobce na území vážně zpochybňují splnění podmínky nepřetržitosti dosaženého pobytu a za tohoto stavu, tj. v případě pochybností o splnění nepřetržitosti pobytu žalobce nelze povolení k trvalému pobytu vydat. Současně žalovaná dospěla k závěru, že žalobce žádnými doklady, ačkoliv byl k jejich předložení vyzván, nedoložil splnění podmínky nepřetržitého přechodného pobytu na území dle ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a proto byla jeho žádost zamítnuta.

Z uvedeného odůvodnění napadeného rozhodnutí si nelze nepovšimnout vnitřní rozpornosti odůvodnění zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaná spatřuje důvod pro nevydání povolení k trvalému pobytu nejprve v existenci vážných pochybností ohledně splnění podmínky nepřetržitosti pobytu, posléze v nedoložení splnění této podmínky, tedy neprokázání splnění podmínky nepřetržitosti pobytu. Odhlédnuto od tohoto pochybení, správní orgán žalobci vytýká, že nedoložil požadované doklady k prokázání nepřetržitosti jeho pobytu dle výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 25. 5. 2012, ve které bylo uvedeno, že je třeba k žádosti předložit doklady prokazující 2 roky nepřetržitého přechodného pobytu na území, např. v podobě pracovních smluv, ze kterých bude zřejmý začátek a konec pracovního

poměru, výpis ze zdravotní pojišťovny apod. Z takto koncipované výzvy vyplývá, že zde specifikované doklady byly uvedeny pouze demonstrativně, příkladmo a jejich nepředložení nemohlo automaticky vést k nedoložení nepřetržitosti pobytu žalobce na území.

Žalobce k prokázání splnění podmínky 2 let nepřetržitého pobytu na území doložil pojistnou smlouvu pro případ neodkladné péče na dobu od 19. 6. 2008 do 18. 9. 2008 a dále na dobu od 22. 9. 2008 do 22. 12. 2008, dále předložil protokol o měření emisí vozidla, jehož je provozovatelem, vystavený dne 30. 9. 2009 a čestné prohlášení jeho ubytovatele RNDr. D. R. Současně ve vyjádření ze dne 21. 9. 2012 po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí uvedl, že pokud má správní orgán jakékoliv pochybnosti o pobytu účastníka řízení na území České republiky, přičemž by takové pochybnosti měly vést k zamítnutí žádosti, navrhuje svůj výslech dle ust. 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány obou stupňů jeho účastnický výslech považovaly za nadbytečný, v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, neboť dle jejich názoru nemohl ničeho změnit na stavu neprokázání splnění podmínky nepřetržitosti pobytu žalobce na území.

Závěr správních orgánů o nadbytečnosti provedení důkazu výsledkem žalobce jako účastníka řízení neshledal soud správným. Za situace, kdy sama žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí přiznává, že po provedeném a ukončeném dokazování ohledně splnění podmínky nepřetržitosti pobytu žalobce na území stále panují závažné pochybnosti, neodůvodňuje tento procesní stav postup správních orgánů, které k provedení navrhovaného výsledku nepřistoupily, a to i za situace, kdy žalobce nedal jednoznačně najevo, k prokázání jakých skutečností by měl být výslech proveden. Správní orgány tímto postupem žalobci fakticky znemožnily důkazní břemeno stran nepřetržitosti pobytu na území unést. Dle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutkového stavu věci. Právě svým výsledkem chtěl žalobce prokázat jím tvrzené skutečnosti. Na uvedené ustanovení odkázal i jeho zástupce po seznámení se s podklady rozhodnutí a na provedení výsledku trval. Za této situace nemohl správní orgán ukončit dokazování s tím, že žalobce nepředložil doklady v písemné podobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č.j. 9 Azs 229/2016-43).

Pro úplnost soud dodává, že Ministerstvu vnitra bylo již ve zrušujícím rozhodnutí žalované ze dne 13. 9. 2011, č.j. MV-67719-2/SO-2011, uloženo, aby pro posouzení splnění podmínky nepřetržitosti přechodného pobytu na území provedlo dokazování, *„které bude spočívat zejména ve výpovědi odvolatele a jeho manželky; ve vyjádření jeho ubytovatele, zaměstnavatele; ve vyhodnocení záznamů v cestovním dokladu o jeho vstupech a výjezdech z území České republiky...“*. Ministerstvo tak neprovedením výsledku žalobce jako účastníka řízení porušilo ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, když se neřídilo závazným právním názorem žalované, vyjádřeným ve zrušujícím rozhodnutí.

Správní orgány tedy v projednávané věci porušily ust. 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž to nelze s ohledem na výše uvedené závěry soudu klást k tíži žalobce.

Námitku nedostatečného odůvodnění otázky možnosti spáchání trestného činu nečinností správních orgánů neshledal soud důvodnou. Žalobce v odvolání namítl, že nečinnost správních orgánů v průběhu řízení v první řadě působí nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jako další následek spojený s touto nečinností uvedl možnost spáchání trestného činu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k dané odvolací námitce uvedla, že nevydání rozhodnutí ve lhůtě 45 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze

dne 25. 5. 2012, č.j. 3 A 241/2011-49, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto námitku v této věci neshledala za oprávněnou. Pokud se pak žalovaná výslovně nevyjádřila k možnosti spáchání trestného činu nečinností správních orgánů, nepůsobí to dle náhledu soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť ani tato dále blíže neodůvodněná odvolací námitka žalobce nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž se soud ztotožňuje s argumentací žalované v jejím vyjádření k žalobě, že jí jako správnímu orgánu nepřísluší posuzovat otázky trestněprávního charakteru.

Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu ve výše uvedeném rozsahu důvodnou, zrušil napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Jelikož v řízení před správními orgány bude nutné doplnit dokazování, zrušil soud v souladu s ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, náklady za zastoupení advokátem za 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika a účast na jednání soudu) a 4 režijní paušály po 300,- Kč, celkem tedy 13.600,- Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a 21% DPH ve výši 2.856,- Kč. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 19.456,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.